

2 Nové ihrisko v Ponickej Hute 10 Aktívne leto evanjelikov 12 Jubileum Ponických kiarov

Bezplatné cestovanie seniorov

Seniorov nad 70 rokov určite poteší zmena v cestovných poplatkoch v prímestských autobusoch. Od prvého januára budú mať nárok na bezplatnú prepravu, ale len v prípade, že budú držiteľmi SENIOR PASU. Bez tejto dopravnej karty bude senior cestovať len s 50-percentnou zľavou.

Ak ste si SENIOR PAS do 25. augusta nevybavili na obecnom úrade, od 1. septembra môžete o kartu požiadať v Zákazníckom centre IDS BBSK na autobusovej stanici v Banskej Bystrici. K tomu potrebujete fotografiu v elektronickej podobe, ideálne na USB kľúči. V prípade, že

si takúto fotografiu neviete zabezpečiť, zamestnanci obecného úradu aj zákazníckeho centra vás odfotia. Na Obecnom úrade Poniky ste sa mohli zaregistrovať do 15. októbra. Po tomto dátume bude možné vybaviť si SENIOR PAS už len v zákazníckom centre na autobusovej sta-

nici. Jeho prvé vydanie je bezplatné. Opätovné vydanie tejto dopravnej karty (pri strate, poškodení, krádeži) je spoplatnené podľa aktuálneho cenníka IDS BBSK.

Do konca tohto roka môžu seniori nad 70 rokov naďalej bezplatne cestovať na občiansky preukaz alebo registračný lístok. Za zneužitie SENIOR PASU hrozí pokuta 60 eur.

Túto kartu nie je nutné obnovovať, platí doživotne pod podmienkou, že sa použije aspoň jedenkrát za 365 dní.

V prípade úmrtia držiteľa je nutné nahlásiť to v Zákazníckom centre IDS BBSK.

Jana Turčanová

STĽPČEK

Jany Ondrejovej

starostky
obce Poniky

Vážení občania, ročné obdobia sa nám striedajú ako na bežiacom páse. Chladnú jeseň, ako sľubovali prognózy, malo vystriedať pekné slnečné počasie, no typického babieho leta s pavučinovými vláknami poletujúcimi vo vzduchu sme za zatiaľ nedečkali. Naše deti sa úspešne vrátili do škôlkarských a školských lavíc. Niektoré s úsmevom, iné so slzami v očiach.

Základné školy čakajú veľké zmeny v rámci kurikulárnej reformy. Jej podstatou je zmena obsahu a spôsobu výučby na školách, aby lepšie zodpovedala potrebám 21. storočia, aby sa zvýšila motivácia žiakov a ich vedomosti a zručnosti vrátane digitálnej gramotnosti.

Takýchto reforiem sme tu už mali. Nemám pocit, že by boli výrazne prospešnejšie pre školákov alebo pre spoločnosť. Ideme ešte viac deti zapájať do virtuálneho sveta? Keď som chodila do školy, učili sme sa veľa vecí naspamäť. A podľa mňa to vôbec nebolo na škodu. Ja osobne si veľa pamätám práve z učiva v základnej škole. Písanie projektov je pekná vec, ale v mnohých prípadoch je to práca pre rodičov, a to nehovorím o umelej inteligencii. Tá vám napíše, čo potrebujete. V školách pomaly mizne čítanie klasických kníh. Veď pri čítaní sa človek najlepšie naučí pravopis. Ale ako hovorí zástancovia reforiem, musíme ísť s trendom. Inak nebudeme „in“. A to sa dnes považuje za neprípustné. Dúfam, že reforma bude nastavená tak, aby bola prospešná pre žiakov i pre našu krajinu.

Jana Ondrejová

Pavol Ondrejko,
prednosta OČÚ

Projekt studničky

Klimatická kríza postupne zasahuje aj našu krajinu. Zrážok je čoraz menej, vysychajú nám pramene. Preto by bolo načase začať šetriť pitnou vodou a nepoužívať ju na polievanie záhrady. Na podnet Jána Šavolta bývajúceho na Dolnej ulici sme pristúpili k projektu rekonštrukcie podzemného zdroja vody – studničky, podporeným Úradom vlády SR v sume 5200 eur. V tomto projekte sa zrekonštruovali studničky na Dolnej ulici, na Námestí Štefana Žáryho, na uliciach Do Hája a Malej Strá-

ni. Prebehlo mechanické čistenie studní, odčerpanie kalu, dezinfekcia a osadili sa nové ručné pumpy. Na rad prídu akreditované odbery vody a ich analýza. Posledným krokom budú malé stavebné úpravy okolia púmp. Vďaka projektom budeme môcť využívať spomínané vodné zdroje, zároveň obec skrášlime, a čo je najdôležitejšie, prispejeme hoc len „malou troškou“ k zníženiu klimatických problémov. Aj to sa počíta.

Jana Ondrejková,
starostka obce

Optická sieť v Ponikách

Oficiálne sa tento projekt nazýva 16878-Poniky-Obec-Úprava NN siete. Investorm stavby je Stredoslovenská distribučná, a. s. so sídlom v Žiline (ďalej len SSD). Účelom stavby je dobudovanie optickej siete, umožňujúcej výkon funkcie IMS (inteligentného meracieho systému) a poskytnúť tak obyvateľom obce služby na najvyššej úrovni.

Do už pripraveného projektu bola na žiadosť obce Poniky projektovo dopracovaná aj časť Ponická Huta. K tomu bolo potrebné dobudovať

prepojenie optického kábla do časti Ponická Huta a preto na náklady obce bola vykopaná ryha na uloženie optického kábla z Dolnej ulice až na začiatok Huty. Výkop a zásyp finančne zabezpečila obec. Nasledovať bude finalizácia výkopu, a to tak, aby sa terénne úpravy mohli v budúcnosti využiť napr. na vybudovanie pešieho chodníka alebo cyklotrasy. V rámci obce, a teda aj jej časti Lehôtka a Huta, bude po elektrických stĺpoch vedený samostatný optický kábel. Na niektorých stĺpoch budú osadené optické odbočovacie skrinky alebo optické spojovacie krabice.

Následne sa budú ťahať samostatné optické káble aj do domácností ako prípojky samotným klientom.

Realizátorom stavby je WEBRA SYSTEME, s.r.o. Predpokladáme, že dokončenie prebehne niekedy v novembri tohto roku. K cene a rýchlosti internetu sa zatiaľ nevieme vyjadriť, cenovú politiku bude určovať dodávateľ služby. O podrobnejších informáciách vás budeme informovať cez komunikačné kanály obce (www.poniky.sk, obecný rozhlas, obecné noviny).

Pavol Ondrejko,
prednosta OČÚ

Multifunkčné ihrisko Ponická Huta

Ako ste si určite všimli, v Ponickej Hute už konečne máme multifunkčné ihrisko. Cesta k jeho výstavbe nebola ľahká. Štyrikrát sme požiadali o dotáciu, resp. o nenávratný finančný príspevok, ale, bohužiaľ, neboli sme úspešní. Vydaril sa až pokus číslo 5, a to cez miestnu akčnú skupinu Banskobystrického geomontánneho parku. Pôdohospodárska platobná agentúra nás podporila sumou takmer 50-tisíc eur. Máme za sebou aj administratívnu finančnú kontrolu a v septembri tohto roku nám boli finančné prostriedky uhradené. Ešte budeme musieť zaoberať o osvetlenie ihris-

ka. Dospelí aj deti môžu teda využívať ihrisko s rozmermi 36 x 18 metrov, na ktorom možno hrať futbal, volejbal, basketbal, tenis, bedminton a podobne. Zároveň sa tu môžu organizovať rôzne turnaje a súťaže. V júni sme na ihrisku v Ponickej Hute privítali ministra pôdohospodárstva Richarda Takáča, ktorý náš projekt ohodnotil ako úspešný. Takže milí občania nielen Ponickej Huty, dúfam, že si dlho očakávané ihrisko užijete k maximálnej spokojnosti a že si ho ustrážite pred prípadným poškodením. Športu zdar!

Jana Ondrejková,
starostka obce

Poslanie umenia a kultúry

Na úvod si dovoľím malé zamyslenie... Keď sme v spoločnosti svojich blízkych, je nám vždy dobre, pretože títo ľudia pre nás znamenajú najviac. Nezáleží na tom, či sú to príbuzní či priatelia... Keď s nimi trávim prázdniny, dovolenky a všetko, čo súvisí s letom, je nám doslova úžasne. Preto väčšina z nás po lete skonštatuje, že ani netuší, ako leto ušlo. Myslim si, že všetci chceme, aby sme sa príjemne cítili počas celého roka. Za všetkých učiteľov, nielen z našej základnej umeleckej školy, si dovoľím povedať, že chceme, aby sa aj žiaci v školách cítili podobne, teda čo najpríjemnejšie a aby im čas ubehol rýchlo ako cez prázdniny. Uvedomujeme si, že nie vždy sa im chce doma cvičiť. Snažíme sa im však vysvetliť, že bez domácej prípravy nebudú napredovať a umelecky rásť. Máme veľkú radosť, keď prídu na hodinu s úsmevom. Vtedy má strávený čas v našej „zuške“ skutočne svoje opodstatnenie. Hoci nie každý svoju cestu v našej škole absolvuje do úspešného konca, už len pár rokov štúdia na ZUŠ obohatí dieťa o zručnosti, návyky, rozhlád a takto strávený čas je pridanou hodnotou jeho mladost-

ti. Tí ktorí dotiahnu svoju „púť“ do úspešného konca, dokážu svojim umením robiť poslucháčom a divákovi veľkú radosť. A tu už môžeme hovoriť o ich úlohe a vôbec poslaní kultúry a umenia.

Stačí, keď ostaneme len pri najrozličnejších formách ľudového umenia, ďalej by sme mohli pokračovať cez ochotnícke divadlá, rôzne hudobné a tanečné zoskupenia až po profesionálov. A nesmieme zabudnúť ani na vzdelávacie inštitú-

cie v oblasti umenia a kultúry, kde patríme aj my.

Génius výtvarného umenia Pablo Picasso povedal úžasnú myšlienku: „Umenie zmyva z duší prach každodennosti.“ V tejto vete je zhrnuté hľadanie všetko. Každý človek, každý národ totiž umenie potrebuje pre svoju existenciu. V tých najrozličnejších podobách obohacuje ducha a povznáša myseľ. A preto je umenie nezastupiteľné. V súčasnosti môžeme vidieť rôzne snahy o škatuľkova-

nie a akési nalinkovanie toho, ako by malo umenie vyzerieť. Neberme mu však jeho slobodu a voľnosť. Nechajme ho rásť už v srdciach a hlavách najmenších. Mnohí z nich možno práve teraz, keď čítate tieto riadky, sedia pri vás a ste na nich hrdí. V iných to stačí len objaviť. Sme radi, že im v tom môžeme pomôcť aj my. Tešíme sa na vás aj v tomto školskom roku na koncertoch a podujatiach, ktoré pripravujeme.

Michal Oľapka

Posviacka Kostola Fatimskej Panny Márie

V nedeľu 14. septembra sme slávili 80. výročie posviacky filiálneho Kostola Fatimskej Panny Márie v Ponickej Hute.

Túto významnú udalosť sme si pripomenuli slávnostnou svätou omšou. Správca farnosti Karol Baran privítal Petra Solárika s rodinou, hlavného celebranta svätej omše Jozefa Bonaventúra Zmateka, OFMCap z rehole kapucínov, ako aj všetkých prítomných.

O stavbu kostola sa významne zaslúžil Gejza Solárik, ktorý pred 80 rokmi pôsobil na Ponickej Hute ako lesník. Jeho syn, Peter Solárik na úvod slávnosti okrem iného povedal:

„Viera – nádej – láska vnukli šľachetnú myšlienku miestnemu horárskovi, ľudia ju s nadšením prijali a svojím podielom prispeli uskutočniť s Božou pomocou v ťažkej dobe smelý plán. Osemdesiat rokov Boží chrám zdobí Ponickú Hutu, nie veľký a predsa dotýka sa neba, modlitbami, tiež liturgickým spevom všetkých, ktorí tu hľadajú život večný. Dominanta obce hlasom zvona mnoho oznamuje a stále volá oslavovať Pána Boha a prosíť o jeho prítomnosť v našom myslení a konaní...“

Sviatočnú atmosféru celej liturgii dodal organista Aleš Solárik, vnuk Gejzu Solárika a krásny spev jeho pravnučiek Tatiany a Lívie Solárikových.

Br. Bonaventúra nás v homílii povzbudil k dobrému, kresťanskému životu. Zdôraznil, že zmyslom nášho náboženského života je vzťah s Bohom aj s ľuďmi:

„My do chrámu chodíme preto, aby sme sa stretli s Bohom, ale aj s ľuďmi. Nemáš výhovorku na to, prečo nežijú dobrý a kresťanský život doma aj tam, kde sa pohybuješ vo svojej práci. Nemáme výhovorku, lebo vaši otcovia, praotcovia a prapraotcovia mohli mať mnoho výhovoriek, prečo sa kostolík postaviť nedá. A v časoch vojny mali vaši predkovia obrovské kvantum pravdivých výhovoriek,

▲ Slávnostná sv. omša pri príležitosti 80. výročia posviacky kostola – hlavný celebrant Jozef Bonaventúra Zmatek, OFM Cap.

prečo nie, a napriek tomu sa dali dokopy a postavili tento chrám... Ešte stále môžeš začať pekný život s Bohom a svojimi blíznymi... Ja vám prajem mať tú odvahu vašich predkov nevyhovárať sa, ale začať.“

Osemdesiatročnú históriu kostola približujú historické dokumenty a spomienky farníkov.

Farár Jozef Jekkel o stavbe kostola do farskej kroniky zapísal:

„V októbri 1944 boli položené betónové základy. S povolením biskupa Andreja Škrábika som 8. októbra 1944 slávnostne posvätil základný kameň kostola. Nasledujúce dni i napriek ťažkostiam vojnových časov bola kaplnka usilovnosťou veriacich vystavaná z tehál do svojej výšky a bola položená strecha. Keď prešla vojenská fronta cez naše kraje, pokračovali započaté práce na kaplnke a usilovnosťou a horlivosťou veriacich boli ukončené 8. septembra 1945. 9. septembra 1945 na počesť a titul Fatimskej Panny Márie bola kaplnka najdostojnejším biskupom Andrejom Škrábikom posvätená.“

Intuícia pána Gejzu Solárika sa naplnila. Začiatkom 50. rokov prichádza veľké prenasledovanie cirkvi a výstavba nových kostolov bola pozastavená.

V rokoch 1953 – 1959 bol správcom farnosti dp. Mikuláš Valach, ktorý bol

vo februári 1959 preložený do Svätého Ondreja. Preto veriaci z Ponickej Huty navštívili okresného cirkevného tajomníka a predložili mu žiadosť, aby bol vrátený štátny súhlas kňazovi Antonovi Miartušovi, ktorý bol za prácu s mládežou zatknutý, päť rokov väznený a po prepustení robil pomocného robotníka na stavbe cesty na Donovaly.

Odvaha delegácie Hutníkov sa vyplatila a Antona Miartuša prvého apríla 1959 menovali za správcu našej farnosti. V jeho osobe sme dostali starostlivého pastiera.

V októbri 1971 bol Anton Miartuš po 12 rokoch pôsobenia v našej farnosti v dôsledku nastupujúcej normalizácie preložený do Turčianskeho Svätého Petra a správcom farnosti sa stal Stanislav Majer, ktorý sa zaslúžil o regotizáciu farského Kostola sv. Františka v Ponikách. Stanislav Majer, kňaz asketického života, pôsobil v Ponikách 24 rokov a vo veľkonočnej oktáve v apríli 1995 umiera.

7. mája 1995 v nedeľu Dobrého Pastiera sme v našom kostole Fatimskej Panny Márie privítali brata Leopolda Nemčeka, nového správcu farnosti z rehole menších bratov kapucínov. V júni tohto roku sme oslávili 30. výročie pôsobenia bratov kapucínov v našej farnosti.

Na záver sa Petra Sláková poďako-

vala v mene všetkých farníkov Gejzovi Solárikovi, ktorého zastupoval jeho syn Peter Solárik, za myšlienku vybudovať kostolík na Ponickej Hute v ťažkých časoch druhej svetovej vojny, Jozefovi Bonaventúrovi Zmatekovi, OFM Cap za celebrovanie svätej omše a povzbudivé slová homílie, Márii Kochelkovej za dlhoročnú službu kostolníčky, tiež súčasným kostolníkom Jozefovi Strokovi, Alici Strokovej a iným farníkom, ktorí sa starajú o interiér a exteriér kostola, o liturgiu a v neposlednom rade kňazom, ktorí nám vysluhujú sviatosťi.

Nezabúdame ani na tých, ktorí už nie sú medzi nami, v prvom rade na Helenu Luptákovú – našu tetu Icu, ktorá sa dlhé roky starala a pripravovala všetko potrebné na dôstojné slávenie svätých omší. S vďačnosťou spomíname na organistov Aurela Roštára, Františka Pažitného aj Ladislava Kránera, ktorí dochádzali z Banskej Bystrice, aby sprevádzali nedeľné sväte omše.

V predsieni kostola si mohli prítomní pozrieť koláž historických fotiek z rôznych liturgických slávení, ako aj prečítať výpisky z farskej kroniky. A ako sa na takú výnimočnú udalosť patrí, druhou časťou slávenia bolo výborné agapé v exteriéri kostola. Veriaci farnosti a pozvaní hostia sa stretli pri pohostení, ktoré pripravil majster kuchár Michal Ružinský.

Napriek nepriaznivému počasiu zavládla priateľská atmosféra a čas spomienok a rozhovorov so vzácnymi hosťami z rodiny Solárikovcov v trojgeneračnom zastúpení, ako aj s bratom kapucínom Bonaventúrom sa chýlil ku koncu. Nakoľko sa počasie neumúdrilo a stále viac a viac pršalo, prudký dážď nás prinútil predčasne ukončiť toto priateľské stretnutie a s milými spomienkami a vďačnosťou sa rozísť domov.

Prajem nám všetkým silu naplniť slová povzbudení „mať tú odvahu našich predkov nevyhovárať sa, ale začať.“

Mária Slobodníková

▲ Agapé v záhrade kostola.

▲ Pamätná fotka Kostola Fatimskej Panny Márie a spoluzakladateľ kostola Gejza Solárik.

Za najväčší problém považuje nedostatočné financovanie samospráv

Jana Ondrejková. V Ponikách žije od roku 1996. Na obecnom úrade začala pracovať v roku 2000 ako matrikárika. V komunálnych voľbách v roku 2018 dostala od občanov najviac hlasov, svoj úspech zopakovala aj o štyri roky neskôr. Čo sa jej v obci za ten čas podarilo realizovať, čo plánuje do budúcnosti, ako najradšej oddychuje? Na tieto aj ďalšie otázky odpovie v rozhovore Veroniky Ďurovčíkovej.

Čo vás motivovalo vstúpiť do komunálnej politiky?

Pociťovala som, že by som sa mala pohnúť ďalej. Práca pre obec a občanov ma vždy neskutočne naplňovala. Zároveň som chcela zrealizovať vlastné myšlienky a vízie v oblasti rozvoja obce.

V povedaní ľudí panuje názor, že obec má viesť zrelý človek, skúsený manažér... Citili ste sa tak, keď ste sa o post starostky v roku 2018 uchádzali?

Takémuto názoru musím odpovedať. Nastúpila som do funkcie ako 41-ročná, ale vek predsa nepokazuje na to, či človek má alebo nemá manažérske schopnosti. Bud to v ňom je alebo nie. Osobne som cítila, že na to mám aj v oblasti manažovania samosprávy. Na univerzite Mateja Bela som vyštudovala odbor verejná ekonomika a správa. Do roku 2018 som nazbierala veľa skúseností týkajúcich sa verejnej správy. Manažérske schopnosti som získala aj pri vedení občianskeho združenia Ponické deti.

Nemali ste pochybnosti, či to zvládnete, lebo počiatočné týždne, mesiace zvyknú nekompromisne ukázať, čo všetko funkcia zahŕňa?

Pred vami som zvažovala všetky pre a proti. Išla som do ve-

Na slovíčko so starostkou

dúcej pozície náročnej na čas. Preto u nás doma najprv zasadla rodinná rada, pretože práca na poste starostky sa dotkne, či chceme alebo nechceme, aj jej najbližších. Rodina ma v mojom rozhodnutí podporila a doteraz mi je manžel aj moje deti veľkou oporou. A nakoľko som dlhodobo pôsobila na obecnom úrade a vedela som ako celý systém funguje, nemala som pocit, že by som to nezvládla. Mala som jednu výhodu – nemusela som sa oboznamovať s novými vecami a hneď som sa mohla pustiť do práce pre obec a občanov.

Obec má veľa kompetencií, či už originálnych alebo prenesených. Akými výzvami sa najčastejšie stretávate?

Počas môjho „starostovania“ bolo, je a určite aj bude mnoho nových výziev, ktorým sa budem musieť postaviť. Spoločne sme zvládli Covid, zvládli sme vyhovenie rómskej osady, energetickú krízu spojenú aj s vojnou na Ukrajine a musíme zvládnuť aj nedostatok financií z podielových daní pre obec a najnovšie balíček konsolidačných opatrení.

Starostkou ste druhé volebné obdobie, čo sa vám za sedem rokov podarilo, z čoho máte radosť?

Najviac ma teší, že sme pri základnej škole postavili telocvičňu. Ďalším naplneným cieľom bolo zriadenie terénnej opatrovateľskej služby. Zrekonštruovali sme budovu materskej školy. Zmodernizovali detské ihriská, postavili pumtrakovú dráhu, workoutové ihrisko. Podarilo sa nám obnoviť Kultúrny dom v Ponikách. Postavili multifunkčné ihrisko v časti obce Ponická Huta. Založili sme obecný sad. Zrekonštruovali sme pomníky nachádzajúce sa v obci. Našich seniorov sme

aj výborný tím pracovníkov obecného úradu. Pre mňa je ale najväčšou radosťou hlavne úsmev na tvárach našich občanov a ich spokojnosť.

Naopak, je niečo, na čo nie ste hrdá, čo vám stále robí vrásky na čele?

Mrzí ma, že sa mi doteraz nepodarilo zrealizovať projekt Zariadenia pre seniorov a doriešiť asfaltovanie miestnych komunikácií. Ale je určite mnoho oblastí, v ktorých budem musieť pridať.

Od devätnástich rokov žijete v Ponikách, v tunajších problémoch sa akiste rýchlo orientujete. Je to výhoda alebo skôr naopak, prostredie zaťažené osobnými väzbami môže byť skôr na príťaž?

Nemám problém komunikovať s kýmkoľvek, či človeka poznám bližšie alebo nie. Nevidím v tom rozdiel. Všetko je to o komunikácii a empatii.

Čím sa zaoberáte momentálne?

Okrem bežnej agendy sa pripravujem na realizáciu rekonštrukcie budovy základnej školy a výstavbu dopravného ihriska v celkovej požadovanej sume vyše 875-tisíc eur. Čakám už len na zaslanie návrhu zmluvy. Z dotácie z úradu vlády vo výške 5 200 eur sa rekonštruujú studničky v obci, tak aby boli plne využiteľné pre občanov. Pripravujem projekt na rekonštrukciu ihriska v časti obce Ponická Lehôtka a Ponického domu kultúrneho dedičstva a na spadnutie je rekonštrukcia Kultúrneho domu Ponická Huta z modernizačného fondu.

Kde vidíte najväčšie prekážky?

Za najväčší problém považujem nedostatočné financovanie samospráv. Naši najvyšší často schvaľujú zákony a právne normy, ktoré sa bytostne dotýkajú samospráv, bez

► predchádzajúcej konzultácie so zástupcami ZMOSu. Veľa zákonov je nejasných. Neustále sa novelizujú, čo v praxi spôsobuje mierny chaos.

Ako by ste opisali spoluprácu s poslancami obecného zastupiteľstva?

Z môjho pohľadu je dobrá. Vždy hovorím: „ak si starosta a poslanci budú navzájom hádzať poľená pod nohy, nič sa v obci nezrealizuje“. Poslanci obecného zastupiteľstva rozhodujú takmer o všetkom, čo sa týka obce. A preto mi v našej legislatíve chýba aj zakotvenie zodpovednosti poslancov za svoje rozhodnutie, resp. hlasovanie.

Dochádza niekedy k názorovým nezhodám? Ako ich riešite?

Samozrejme, že nie vždy sa zhodneme. Veď ako sa hovorí, sto ľudí sto chutí. Ale každý problém má nejaké riešenie. Keď sme si rozporuplné veci vykonzultovali, skoro vždy sa nám ho podarilo nájsť.

Ako zapájate občanov do rozhodovania o budúcnosti obce?

Občania majú u mňa dvere otvorené. Samozrejme každý má možnosť zúčastniť sa na zasadnutiach obecného zastupiteľstva. Som prístupná novým nápadom, myšlienkam. Dôkazom toho je zrealizovanie obecného sadu a rekonštrukcia studničiek. Práve tieto projekty sa zrealizovali vďaka nápadom našich občanov.

V obci s 1549 obyvateľmi o problémoch akiste nie je núdza. Všetci nemôžu byť so všetkým spokojní. Taký stav je nereálny. Ale sťažnostiam sa nevyhnete. Ako na ne, prípadne na návrhy občanov reagujete?

Nie každému sa dá vyhovieť. Ľudia si niekedy starostu mylia s mediátorom alebo sudcom. Nie všetky požiadavky je ľahké splniť. Ja osobne som však človek, ktorý hľadá riešenie ako sa dá, nie ako sa nedá.

Ako som už spomenula, sedem rokov vo funkcii je pomerne dlhý čas. Necítite únavu?

Mňa táto práca stále baví. Robím ju s nadšením mne vlastným. Stretávam mnoho zaujímavých ľudí a riešim niekedy až kuriózne situácie. Musím ale priznať, že niekedy sú chvíle, keď je človek trochu ani nie tak unavený, ako skôr smutný alebo znechutený. Je to vtedy, keď niečo nevyjde, napr. nejaký projekt, ktorého prípravou som strá-

vila veľa času a pod. Ja som však bojovník, vždy sa znova postavím a idem ďalej. Netreba sa hneď vzdávať.

Otázka, čo robíte, keď práve „nestarostujete“, možno nie je celkom korektná, lebo to nie je 8-hodinová práca s vikendovým voľnom. Napriek tomu by ma zaujímalo, akým záľubám sa najradšej venujete?

Veľmi rada trávim čas s mojou rodinou. Deti sú už síce dospelé, ale zbožňujem, keď sa všetci stretne za jedným stolom a strávime pekné chvíle. Hlavu si najlepšie vyčistím pri plávaní. Ak mi to počasie dovolí, idem do záhrady. Počas voľna sa venujem aj nášmu vnúčikovi. Vďaka nemu viem všetky značky traktorov, stavebných strojov a áut. Spolu hráme futbal a venujeme sa mnohým iným činnostiam. Keď si chcem ukradnúť chvíľu len pre seba, rada čítam detektívky a historické romány.

Nový školský rok

Prázdniny sa skončili a školské dvory opäť ožili detským smiechom a vravou. Slávnostné otvorenie nového školského roku prinieslo nielen návrat žiakov do lavíc, ale aj stretnutie rodičov, pedagógov, nepedagogických zamestnancov a zástupcov obce.

Ako riaditeľke školy mi pripadla povinnosť privítať všetkých prítomných, rada som sa prihovarila aj prvákovi, ktorí po prvýkrát prekročili brány školy. Popriala som im veľa chuti do učenia a radosť z nových kamarátstiev, aby sa v škole cítili bezpečne, radostne a úspešne, tým starším zasa odhodlanie, vytrvalosť a chuť vzdelávať sa.

Prítomných pozdravila aj starostka Jana Ondrejková. Ocenila prácu pedagógov našej školy. Zdôraznila, že škola nie je len miestom, kde sa získavajú vedomosti, ale aj priestorom na rozvoj talentov, tvorivosti

a charakteru. Vyjadrila presvedčenie, že spoločným úsilím školy, rodín a obce sa podarí vytvoriť prostredie, v ktorom sa budú deti cítiť podporované a motivované.

V novom školskom roku navšte-

vuje našu školu 126 detí, z toho 11 prvákov. Žiaci sú vzdelávaní v deviatich triedach. V školskom klube detí je prihlásených 55 žiakov, ktorí pracujú v troch oddeleniach. Žiaci budú rozvíjať svoje schopnosti vo

viacerých záujmových krúžkoch – vyšívanie krivou ihlou, pestovateľský krúžok, hasičský, športový, florbalový a poľovnícky. Aj v tomto roku sa deti zaujímajú o štúdium v Základnej umeleckej škole Stožok, ktorá má elokované pracovisko v našej škole. Svoj talent môžu rozvíjať v odbore tanečnom, hudobnom, výtvarnom a dramatickom.

V našej škole máme veľa talentovaných a šikovných detí, ktoré rady objavujú nové veci. Sú srdcom a dušou základnej školy – prinášajú energiu, zvedavosť a radosť, ktorá naplňa triedy životom. Každý žiak je jedinečný a prináša so sebou talenty, sny i otázky, ktoré obohacujú celé spoločenstvo školy.

Všetci si želáme, aby bol nový školský rok pre všetkých žiakov, učiteľov i rodičov rokom radosti, úspechov a vzájomného porozumenia.

Slavomíra Cabanová

Putovali sme do Poľska

O závere letných prázdnin mávajú ľudia rôzne predstavy. Niektorí posledné voľné dni radi trávia doma, iní sú aktívnejší. Naše spoločenstvo stretávajúce sa pri kapucínach v Ponikách patrí do druhej skupiny. Posledné štyri prázdninové dni sme totiž strávili na duchovno-turistickom pobyte u našich severných susedov. V rámci bohatého spirituálneho programu sme navštívili viaceré architektonické i umelecké skvosty Poľska a dodnes neprestávame žasnúť nad všetkým, čo mal Boh v tieto dni pre nás pripravené.

Prvou zastávkou bola Čenstochová, ktorá je národnou mariánskou svätynou Poliakov. Sanktuárium Jasná Gora je cieľom pútnikov z celého sveta a bolo aj obľúbeným miestom nášho milovaného pápeža Jána Pavla II. Zamiloval si to tu natoľko, že rovnako vedľa zázračného obrazu „čiernej“ Panny Márie je umiestnená kňazská štóla so stopami jeho krvi po atentáte v roku 1981. Obraz namaľoval podľa stáročnej kresťanskej tradície sv. evanjelista Lukáš a na príhovor Panny Márie z Čenstochovej sa už udialo a neustále deje veľa zázrakov a lekárske nevysvetliteľných uzdravení. Veľmi silno na nás zapôsobili steny katedrály obvešané barlami ľudí, ktorí ich na cestu domov už nepotrebovali. Vďaka bratovi Robertovi sme mali v tomto areáli až dve sväte omše, čo považujeme za veľkú milosť. Vybavil nám tiež skvelé ubytovanie len pár krokov od centra diania.

Prezreli sme si aj krásne centrum mesta a celý komplex sanktuária s jeho stálymi expozíciami.

Nasledujúce ráno sme sa vybrali smerom na ďaleký sever Poľska do mesta Toruň, ktorého centrum je zapísané v zozname svetového kultúrneho dedičstva UNESCO. Nachádza sa tu množstvo pamiatok, katedrál, kostolov a múzeí. Okrem toho je mesto známe tradičnou výrobou medovníkov najrôznejších tvarov a s náplňami od výmyslu sveta. Ich vôňu sme cítili po celom meste a je tu dokonca aj múzeum medovníkov. V Toruni sa nachádzajú viaceré majestátna baziliky, námestia a krásna promenáda pri rieke. Bola to ozajstná pastva pre oči, nevedeli sme, kam sa od radosti pozeráť. Na svoje si prišli aj naše chuťové pohárik, okrem medovníkov sme si pochutnali na tradičných špecialitách, na pirohoch, zapiekankách, a takto posilnení sme sa pobrali ďalej.

Po pár hodinách cesty sme dorazili na úplný sever Poľska do mestečka Wejherovo, kde sme sa na ďalšie dva dni ubytovali. Toto mesto je takisto čarokrásne. Svojou polohou len pár kilometrov od Baltského mora dávalo aj po tme tušiť, že sme v úžas-

▲ Hrad Malbork.

nom prostredí. Mestečko má krásne námestie s veľmi zaujímavou fontánou, ktorej ústredným bodom je sv. František s množstvom zvierat vytesaných do kameňa.

Takmer po tisíce kilometrov strávených v aute sme odpočívali na sviežom morskom vzduchu, aby sme hneď ráno sadli na vlak smerujúcim do Gdaňska.

Poľsko nás okrem iného očarilo aj diaľnicami, ktoré spájajú prakticky všetky mestá, no aj vlakovou dopravou a stanicami. Už po prvých krokoch v jednom z najkrajších miest Európy sme stratili reč, pretože vyzerala ako nádherná pohľadnica. Strávili sme tu celý deň, prešli sme, čo sa prejsť dalo a stihalo, a videli sme, čo sa vidieť dalo a mohlo. V Gdaňsku sa okrem iných pamiatok nachádza najväčší murovaný kostol na svete zasvätený Panne Márii s kapacitou 25-tisíc osôb. Ak sa človek niekedy cíti málo pokorný, mal by zísť pod tieto klenby, v bazilike sa nachádza aj mimoriadne zaujímavý orloj. My sme o jeho fungovaní dopredu nič nevedeli. Náš dobrý Pán Boh to za-

▲ Fontána sv. Františka v meste Wejherovo.

▲ Radnica a Neptúnova fontána v meste Gdaňsk.

riadil tak, že sme sa v tejto bazilike ocitli päť minút pred tým, ako sa orloj otvoril a to sa stáva iba jedenkrát za deň. Ďalší zážrak nášho pobytu. Tiež sa tu nachádza jeden z najväčších organov v Poľsku.

V Gdaňsku sme navštívili niekoľko kostolov a bazilik. Očaril nás aj Kostol sv. Brigity, v ktorom sa nachádza najväčší jantárový oltár na svete. Mimochodom, Gdaňsk je mekkou jantáru a ani my sme si nenechali ujsť jantárovú uličku, kde sa jantár predáva vari v každej podobe – šperky všetkých druhov, obrazy, sošky...

Gdaňsk musí očariť každého. Jeho zvláštna holandsko-flámska architektúra sa citlivo dopĺňa s tradičnými poľskými stavbami z typických červených tehál. Zvlášť majestátna je budova mestskej radnice, ktorá dodnes slúži svojmu účelu a tiež budova tržnice – pre rekonštrukciu, žiaľ, zatvorená. Zaujal nás fakt, že ju naposledy rekonštruovali v roku 2005 a momentálne ju opravujú znova. Prakticky všade, kam sme sa pohli, niečo obnovovali, všade ponúkali kompletne služby, možnosť platby kartou a všade neuveriteľná čistota – na každom kroku odpadkové koše, oddychové zóny a podobne. Sme vďační za radu brata františkána, ktorý nás ubytoval, aby sme do Gdaňska išli vlakom. Nielenže nám odpadli starosti s parkovaním, ale previezli sme sa cez celé tzv. Troj-mestie – Gdynia, Gdaňsk a Sopot.

V centre Gdaňska sme sa túlili do večera. Nádherná je aj promenáda na pobreží, kde sa mieša more s riekou a kde so starých lodných skladov vybudovali nové domy. Moderne, ale citlivo, nový Gdaňsk v ničom nenaruša atmosféru historického centra. V podvečer sa niektorí vybrali loďou do neďalekého ikonického mesta Sopot. Ostatní sme sa

vlakom vrátili na ubytovňu, no po pár minútach sme už sedeli v autách a vyrazili sme k moru, do mestečka Puck, ktorého plážová promenáda nám pripomenula stredomorskú riviéru. Baltské more je predsa len chladnejšie a tento deň nebol vhodný na kúpanie, no pravú prímorskú atmosféru sme si napriek tomu užili – aj s goframi. Pláž z hladkého piesku, množstvo stánkov, krásny les, upravená cyklotrasa a opäť čistota a poriadok. Pokochali sme sa výhľadom na známy polostrov Hel. Od mora sme odchádzali už za tmy.

Posledné ráno sme začali, ako inak, svätou omšou a hneď po nej sme sa vydali na spiatočnú cestu. Ale to by sme neboli my, keby sme šli rovno domov. Ako sme sa všetci zhodli, bol by hriech byť tak blízko a nenavštíviť ho. Najväčší murovaný hrad na svete s tajomným názvom Malbork. Cestou nás zahmlila jemná jesenná hmla, ktorej sme však vďačili za neopakovateľný pohľad, hrad takto vyzeral ešte tajomnejšie. Obrovská, majestátna pôsobiacia stavba nad riekou s rozlohou 250-tisíc metrov štvorcových má vyše tisícročnú históriu, prežila všetkých 639 vpádov cudzích vojsk vrátane oboch svetových vojen. Na tomto hrade sa stále niečo rekonštruuje, navštívili sme, samozrejme, aj k hradu prináležiacu baziliku.

Celá cesta aj spoločenstvo, ktoré sme vytvorili, boli ako vždy Bohom požehnané. Celý náš pobyt bol naplnený pokojom, veselými i vážnymi debatami, bolo to skutočné spoločenstvo lásky, dobra a modlitby. Ďakujeme bratovi Robertovi, ktorý nás roky vodí po krásnych miestach Európy. Na záver poviem iba toľko, že štyri dni na Poľsko sú žalosťné málo, a preto sa sem niekedy radi vrátime.

Jana Turčanová

Tota Heľpa

Aj tohto roku sa koncom júna konal v Heľpe festival Horehronské dni spevu a tanca. Aj naša obec dostala príležitosť prezentovať zvyky a kroje typické pre Poniky.

Ako najstaršie a vraj najkúsenejšie členky FSK Poničan – Zoja Sámelová, Anna Ondrejčovičová a ja – sme sa vybrali do Heľpy, aby sme sa predviedli s výstavou Sedemde-

siat sukieň mala. Pripravila ju Martina Šalková za pomoci pracovníčok Obecného úradu v Ponikách a občanov, ktorí poskytli kompletne kroje alebo ich jednotlivé časti.

Devätnásť krojovaných figurín sme umiestnili na nádvorí starej fary v Heľpe. Boli to kroje svadobné, smútočné, sviatočné, pracovné, detské, ženské i mužské. Spolu s nami sa na výstave zúčastnila aj obec Strelníky so svojimi šajbian-skými krojmi, ktoré majú s našimi krojmi veľa spoločných prvkov.

O výstavu bol veľký záujem. Návštevníci si kroje fotili a veľa sa pýtali. Zastavila sa pri nás jedna staršia dáma z USA, ktorá mala blízky vzťah k ponickému kroju a dokonca poznala uja Kapustika (Kučerovie), ktorý jej vraj daroval káčku, ktorú cez sviatky s hrdosťou nosievala. Len škoda, že sme si v tom zhone zabudli vypýtať kontakt.

V sobotný poedečer sa k nám štyrom pripojili aj ostatní členovia FSK Poničan, aby sme v hlavnom večernom programe na amfiteátri spoločne predviedli Ponickú veselicu.

Na druhý deň výstava na starej fare pokračovala a bola spojená s nahrávkou programu pre Rádio Regina Stred pod názvom *Móda do kostola*. Bolo to komentované obliekanie tradičného ponického aj šajbianskeho odevu. Išlo o ukážku krojov, ktoré sa nosili pri významných životných udalostiach – od narodenia aj krstu v podaní FSK Šajbania, cez confirmáciu

s odpýtankou, ktorú aj po rokoch bezchybne predniesla Anka Ondrejčovičová z FSK Poničan až po svadbu v spoločnom vystúpení od pytačiek, zavijanky až po svadobný sprievod. Celý program bol správaný odborným výkladom, či už z našej alebo šajbianskej strany a, samozrejme, spevom, tancom a našou skvelou muzikou.

Alena Trnková

▲ Foto Róbert Ragan.

Zážitky z Ponickéj Huty

Zrejme každý z nás sa, aspoň z času na čas, zamýšľa nad niektorými udalosťami, zážitkami uplynulého času. Niečo podobné prichádza neplánovane, dokonca aj v noci. Priznám sa, že mňa takéto zamyslenia prepadávajú pomerne často. Ktovie, možno za to môže moja kreatívna duša. Nočné mory mi spôsobujú aj všelijaké udalosti z môjho rodného kraja, z Ponik, Ponické Lehôtky aj Ponickéj Huty. Som rád, že som mohol spoznať región mojich predkov. Nikdy nezabúdam na detstvo a mladosť, ktorú som tu prežil. Mám tu mnoho kamarátov, spolužiačku Mariku Gembalovú a známych.

Ešte ako žiak základnej školy som spolu s kamarátom Dušanom počas letných prázdnin chodieval práve na Hutu na lesné brigády. S tunajšími chlapcami sme chodili do okolitých lesov "na chodníky". S motykami sme ich čistili od machu a zarasteneho podkladu. Práca to nebola náročná, pritom sme sa ešte aj nasmiali a zabavili. Všetko sme vedeli cez deň postíhať. Pán horár bol s nami spokojný, veď chodníkov sme po okolí vyčistili až-až. Ale to bolo dávno, mnohí kamaráti z tých čias už nežijú. Teším sa, že Ponická Huta v súčasnosti vyniká všakovakými akciami, nielen pre nich samotných, ale aj pre záujemcov z blízkeho i širšieho okolia. A tak som mohol zavítať na súťaž

vo varení gulášu. Myslel som si, že niekde v strede obce nájdem zopár kotlíkov a niekoľko kuchárov. Nemal som veľké oči. Lenže mýlil som sa. Prepáčte, moji „hutníci“. Chodím po mnohých kultúrno-spoločenských podujatiach po celom Slovensku, takže môžem porovnávať. A na Hute som na vlastné oči videl úžasnú akciu. Na prvý pohľad bolo zrejme, že organizátori nič neponechali náhode. Výborne sa chopili každej maličkosti. Na preplnenom námestí stáli kotlíky a skupinky kuchárov, viaceré stánky s občerstvením a bohatým sortimentom. Návštevníci si mohli posadať na lavičky a nasávať atmosféru. Orga-

nizátori pripravili aj bohatý kultúrny program. Mysleli na všetko, aby ten „ich deň“ bol veselý a originálny. Som presvedčený, že sa im to všetko podarilo. Na pódiu sa striedalo množstvo účinkujúcich, spevákov, folkloristov, ľudí známych a populárnych. Ako som sa dopočul, veľkú zásluhu na akcii mali ľudia, ktorí sa na Hutu prisťahovali a zapúšťajú tu svoje korene. Nepoznám ich, no som rád, že obec im nie je ľahostajná. Stretol som tu kamarátov z detstva, ktorých poznám desiatky rokov z rôznych podujatí, ale aj z cestovania autobusom do Banskej Bystrice. Bolo sa o čom rozprávať a na čo spomínať.

Zo zaujímavého podujatia som odchádzal zaskočený vrúcny prijatím kamarátov, ale aj nádhernou atmosférou. Ľudia si tu užili nielen dobrý guláš, ale aj kultúrny program, ktorý by im mohli závidieť aj väčšie obce. Na začiatku som spomínal, ako sa mi v pamäti neraz vybavujú rôzne zážitky a udalosti posledných týždňov. Verte mi, podujatie na Ponickéj Hute sa mi navždy uložilo do spomienok. Na to, čo som tu prežil za pár hodín, nikdy nezabudnem. Ďakujem za možnosť uvidieť ďalšiu akciu v mojom rodnom kraji.

Milan Kosec

Život otca slovenskej etnografie je spojený s Poníkami

Ján Čaplovič, hoci povolaním advokát, podstatnú časť svojho snaženia venoval výskumu života obyčajných ľudí – národopisu.

Rodina Čaplovičovcov pochádza z Oravy, konkrétne z dediny Jaseňová. Po vyhnaní Turkov z Uhorska mnohí Oravci hľadali nový život v opustených krajoch. Niektorí sa presťahovali až na Dolnú zem, iní našli nový domov ešte na území Slovenska, v Novohrade. Tak urobil aj Jonáš Čaplovič, ktorý sa usadil v Horných Príbelciach. Oženil sa s Juditou, dcérou miestneho schudobneného zemana, takže veno nedávalo možnosť užiť sa na roľníckom grunte. Preto prijal miesto dedinského učiteľa v Kostolných (dnes Hontianskych) Moravciach, Deviči a napokon v Poníkách, kde bol aj obecným notárom.

Prvorodený syn Ján prišiel na svet v Horných Príbelciach 22. septembra 1780. Na gymnáziu v Lučenci patril k jeho profesorom vtedy ešte mladý Juraj Palkovič, ktorý v ňom prehľbil národné povedomie a osvietenenské myslenie. V roku 1805 "pre výtečné znalosti právnej vedy" získal advokátsky diplom a zamestnal sa na župnom úrade v Banskej Bystrici.

Fanny

Zhruba z tých čias pochádza jeho krátky denník. Nazval ho Fanny po jedinej dcére banskoštiavnického lekára. Poznal ju od detstva, bola od neho o jedenásť rokov mladšia a nebola mu ľahostajná. Ale ako sa neraz stáva, prebral mu ju šikovnejší kamarát a keď ju dostal do požeňaného stavu, obrátil sa listom práve naňho, aby mu pomohol v chúlостivej situácii, aby našiel bezpečné miesto, kde by Fanny porodila a vrátila sa naspäť k rodičom. Čaplovič dal priateľovi tú najjednoduchšiu radu, aby sa oženil. Dokonca mu bol ochotný finančne prispieť. Táto dobre mienená rada nepadla na úrodnú pôdu – priateľ z neznámych dôvodov sa ženit nemohol alebo nechcel, ba tvrdil, že dieťa nie je jeho.

Čaplovič hľadal záchranu u príbuzných a priateľov na Orave. Župný jurát Michal Meško z Vyšného Kubína pomocou jeho "sestre" (Čaplovič Fanny predstavil ako nevlastnú sestru) prisľúbil za odmenu. Na Oravu sa vybrali na poslednú chvíľu v septembri 1807 a tak sa stalo, že dieťa prišlo na svet v Likavke. Po štyroch dňoch ho dopravili k opatrovníkovi do Kubína.

Keď sa po polroku Čaplovič počas služobnej cesty zastavil

Potulky po strednom Slovensku

▲ Ponická rodina asi pred 110 rokmi.

u Meškov, našiel dieťa – dievčatko – v zúboženom stave. Vďaka Čaplovičovi malo všetko šťastný koniec. Priateľ síce stále tvrdil, že nie je otcom, ale s Fanny sa predsa len oženil a prijal dcéru za svoju.

Otec slovenského národopisu

Župné úradovanie Čaploviča nenaplnilo. Videl, že dobre honorované posty obsadzovala domá-

ca šľachta. Preto dal prednosť uhorskej dvorskej kancelárii vo Viedni. V obave, že po bitke pri Slavkove sa boje s Napoleonom prenesú do metropoly monarchie, si hľadal bezpečnejšie miesto. Našiel ho u pravoslávneho biskupa Jozefa Putnika v slavónskom Pakraci, kde sa dostal k etnografickému bádaniu. Prvou jeho prácou národopisného zamerania bola včelárska príručka, ktorá vyšla vo viacerých jazykoch, vrátane slovenčiny.

V roku 1812 krátko pobudol u otca v Poníkách. Uvedomoval si, že vo veku 32 rokov potrebuje životnú istotu. Preto sa vrátil do Viedne. K práci vo dvorskej kancelárii si pripísal i miesto tajomníka grófa Schönborna, ktorý mal majetky najmä na Podkarpatskej Rusi. Zostal vo Viedni, keďže za grófove statky sa mu stačilo ísť podívať raz do roka. Vždy si vybral inú trasu, aby mohol spoznávať krajinu a ľud.

Slováci v Uhorsku

V pražskom nemeckom časopise Hesperus sa vo ôsmich pokračovaniach objavila veľmi cenná Čaplovičova práca Slováci v Uhorsku. Môžeme ju vnímať ako

prvú etnografickú monografiu, ktorá sa vzťahuje na celé územie obývané Slováckmi. "Všetko, čo som mohol o Slováckoch podať, je založené na samých reminiscenciách, sú to údaje, ktoré som neskúmal úmyselne, ale ktoré sa mi samy ponúkali," napísal na okraj tohto diela. "Naše dielo nemá len poučovať čitateľa, ale má i funkciu zabávať," podčiarkol. "Len ho musíme priateľsky varovať, aby nedostatky a črty jednotlivcov nevyzdvihoval na atribúty národa," upozornil. "Ak sa hovorí o Slováckoch, myslíme tým triedu mešťanov alebo sedliakov, zriedkavo drobné zemi-anstvo, nikdy však šľachtu, lebo tá je takmer všade rovnaká a zvyčajne sa sotva zúčastňuje – okrem reči – na zvykoch a obyčajoch vlastného ľudu," pripomenul.

Čaplovič si predsavzal vydať v troch zväzkoch opis všetkých národov v Uhorsku. Prvý zväzok sa mal týkať Maďarov, druhý uhorských Slovanov a tretí iných etník, ktoré žili v mnohonárodnostnom Uhorsku: Nemci, Rumuni, Rusíni, Cigáni, Židia... Bolo mu jasné, že ide o prácu, ktorá je nad silu jedného človeka a preto hľadal spolupracovníkov. Výzvu podporil 300 zlatými, z čoho 200 bol jeho honorár z vydavateľstva Hesperus. Nakoniec väčšina jeho diela zostala v rukopisoch, čo však neznižuje ich cenu. Vďaka videnskému vydavateľovi Hartlebenovi vyšli v roku 1829 dva zväzky Obrázkov z Uhorska.

Pozitívne ohlasy i kritika

Čaplovič neváhal do svojich opisov vložiť beletristické i vtipné riadky. Napríklad v súvislosti s turčianskymi olejčkami uvádza, že "keď sa po dvoch-troch rokoch vrátil domov a našli tam dve alebo tri malé deti, boli vždy natoľko tolerantní, že nezaobchádzali zle so svojimi ženami, ale pokladali tieto deti za svoje. Deti patrili k rodine a keďže to otcovi neprekážalo, nik sa nad tým nepozastavoval".

Nie všetky Čaplovičove myšlienky sa stretli s porozumením jeho súčasníkov. Pavel Jozef Šafárik mu vyčítal uhorský patriotizmus, Ján Kollár mal v duchu idey slovanskej vzájomnosti výhrady voči národnostnému zameraniu. "Daremný a nesnesiteľný jest každý křik těch kteří říkají: pišme po slovensky, my nejsme Čechové," napísal Kollár v úvode zbierky Písňe světské lidu slovenského v Uhřích. "Povězte že, milí bratři, jak po slovensky? Tak jako Handrburci, či tak jako Křekáči, či tak jako Trpáci, či tak jako Bernolák, či tak jak nejnověji J. Čaplovič."

► Čaplovičovi bola cudzia predstava o jednotnom slovanskom národe. "Nechcem sa prehrabávať v dávno minulých storočiach..." argumentoval. "Ide mi o dnešný život jednotlivých obyvateľov Uhorska, nie o to, odkiaľ pochádzajú, ale ako žijú za dnešných podmienok". Nesúhlasil s horlením za češtinu, ale staval sa za používanie slovenského jazyka, čo podčiarkol už pri preklade včelárskej príručky do slovenčiny.

Maďari mu vyčítali, že vyzdvihoval Slovákov. Prejavoval tak hrdoť na národ, z ktorého vyšiel. V niektorých odsekoch to však pôsobí až urážlivo, prikladajúc pomaďarčeným Slovákom negatívne vlastnosti. "Je isté, že tie obce, ktoré sa pomaďarčujú, stávajú sa ihneď aj zlodejskými, lebo kradnú statok," tvrdí. "Dôkazom toho sú níredházske pomaďarčení Slováci... V Sarvaši boli predtým mravní obyvatelia, v žalári nebol ani jeden. Keď sa pomaďarčili, stali sa zároveň aj zlodejmi koni zo zábavky, nie z núdze."

Na obranu slovenskej reči

Čaplovič sa vyhýbal politike. Výnimkou bola podpora Palkovičovho Týdeníka, pre ktorého podporu využil svoje postavenie v dvorskej kancelárii v roku 1813.

Až v septembri 1840 ho vyprovokoval hlavný dozorca evanjelickej cirkvi Karol Zay, ktorý v inštaláčnej reči vyhlásil potrebu maďarizácie a pestovanie slovenčiny považoval za stratu času, keďže - podľa neho - Slováci

▲ Ponické dievča v kroji z 30. rokov 20. storočia.

▲ Žnice v Ponikách. Foto Pavol Socháš.

a ostatní Slovania v monarchii nie sú schopní samostatnej existencie. Čaplovič zareagoval obrannými článkami, ktoré zaujali aj Štúra a jeho družinu: O pomaďarčovaní Uhorska, Čo sa naučili Slovania a Maďari jeden od druhého, Mirabilia (výpočet krívd páchaných

maďarizáciou na Slovákoch a iných národov Uhorska)... Pod tlakom cenzúry vydal v roku 1842 v Lipsku knihu Slawismus und Pseudomagyarismus, ktorú dal na papier za päť dní. Až 560 kusov, takmer celý náklad, zhabali ostražití uhorskí úradníci. Čaplovičovi sa podarilo prepašovať iba 30 kníh, ktoré rozdal priateľom.

V posledných rokoch trpel Čaplovič veľkými bolesťami spojenými s ťažkou chorobou. Tie ho 29. mája 1847 dohnali k samovražde.

Čaplovičovo dielo sa dostalo k čitateľom vďaka etnografke Viere Urbanovej (v roku 1975) a historikovi Rudovi Brtáňovi (1997).

Poniky v Čaplovičovom diele

Čaplovič napísal, že cesta z "mesta" (Banskej Bystrice) do Poník bola vtedy jedna z najkrkolomnejších v kráľovstve. Poniky zaraďuje medzi tie sídla, ktoré boli kolonizované nemeckými prisťahovalcami v 13. storočí. Ešte v jeho časoch si libertini v Ponikách a Lehôtke volili vlastného richtára.

Poničanov chváli predovšetkým ako výrobcov šindľa. "Mestečko Poniky so susednou Lehôtkou je opravdivá šindľová fabrika," píše. "Obyvatelia ukladajú šindel do štôsov na vonkajšie steny domov, aby sa sušili a na obloky nechávajú iba malé otvory, aby izby neboli bez denného svetla... Najviac šindľov sa vyrába v zime. Zvezú sa z hory na šindel určené kusy dreva, na priedomi či na predovratí sa na ulici popíli a pokálajú. Ostatné sa robí

v obývacích izbách, kde sa v tom čase kopia a ležia celé vrchy stružlín, íverkov, kresaníc a pilín. Tieto sa pália, alebo sa vyhadzujú na ulicu a slúžia Poničanom ako elastický chodník. Je pozoruhodné, že pri takej obrovskej zásobe ohrevného materiálu, ktorý sa považuje na ulici a v lete je suchý ako slama, je tu požiar neznámy, hoci obyvatelia v noci chodia bezstarostne po uliciach a svietia si drevenými faklami namiesto lampášov.

Šindel predávajú pravidelne každú sobotu v Banskej Štiavnici na trhu, kde náklad, obyčajne 2 000 kusov, v 90. rokoch minulého storočia (rozumej 18. stor., pozn. autora) kupovali za 6-7 strieborných florénov. Pri odchode ste mohli pozorovať zvláštny zvyk, že najmladšia žena z domu, z ktorého viezli fúru šindľa, odbehla za vozom až k potoku, tečúcemu uprostred mestečka, zohnutá postriekala voz tri razy vodou a potichu povedala: Ve jméno Boha, Otce i Syna i Ducha svätého. Ameň.

Títo obyvatelia sa zaoberajú aj prípravou brezových a lieskových lubov a obručí na sudy a bočky, ktorých množstvo odpredajú do inohradníckych končín."

Čaplovič spomína aj ľudového liečiteľa Meška s Lehôtky, ktorý mu ako chlapcovi dal do poriadku ľavú nohu.

O storočie neskôr sa etnografii venoval fotograf Pavol Socháš, ktorý cez objektiv zachytil život na slovenskej dedine, vrátane Poník.

Jozef Sliacky

▲ Ponické chlapi v roku 1939.

Z činnosti ZO SZPB

Dedinská organizácia Zväzu protifašistických bojovníkov v Ponikách je dobre známa svojou prácou. Patrime medzi najaktívnejšie organizácie v obci a môžeme povedať, že aj v rámci kraja. Jej členmi sú skôr zástupcovia staršej generácie. Preto sme aj tento rok, aspoň symbolicky, ocenili našich milých jubilarantov. Najviac bolo sedemdesiatnikov ale aj osemdesiatnici sa našli, dokonca aj jedna deväťdesiatnička.

V Kultúrnom dome v Ponickej Lehôtky sme pre nich pripravili spoločenské stretnutie a každému oslavencovi naša predsedníčka predniesla vtipnú vínšovačku šitú na mieru.

V septembri sme sa vybrali po pamätných miestach padlých sovietskych vojakov počas druhej svetovej vojny, tentoraz na južnom Slovensku. Mali sme to na skok do Ostrihomu kde sme navštívili krásnu katedrálu Panny Márie a svätého Vojtecha

s ešte krajším výhľadom na Dunaj.

Ale hlavným cieľom výletu bolo vzdať úctu bojovníkom proti fašizmu. Pripojili sa k nám členovia ZO SZPB zo Slovenskej Lupče, ale aj nečlenovia sympatizanti.

V Štúrove sme položili vence na

cintoríne s viac ako päť tisíc padlými vojakmi, ktorí položili svoje životy pri oslobodzovaní mesta. Sprevádzala nás členka miestnej organizácie SZPB Mária Oláhová. Pri pamätníku najväčšej tankovej bitky v Československu, pri obci Kamenín nás privítal starosta Jozef Grman. Je ešte veľa miest na Slovensku, ale aj v Česku, ktoré by sme radi navštívili.

Veľmí by nás potešilo, keby sa do našich radov pridali mladí ľudia, aby vedeli, že všetko, čo dnes máme, slobodu a mier, bolo draho vykúpené krvou miliónov vojakov, a aby videli a cítili to, čo na takýchto miestach zakaždým pociťujeme my, že koľko biedy a utrpenia prináša vojna a ako si musíme vážiť a strážiť mier.

Alena Trnková

Aktívne leto evanjelikov

Tradičným začiatkom letných prázdnin je biblický tábor. Hneď prvý prázdninový týždeň viedli naše kroky do malebnej obce Motyčky.

Spoločne s mládežníkmi z Cirkevného zboru evanjelickej cirkvi a.v. Horná Mičiná sme prežili nezabudnuteľný týždeň plný neopakovateľných zážitkov. Každý deň sme začínali modlitbou a krátkym úvodom do biblickej témy dňa. Záver zasa patrilo chytľavým piesňam, modlitbám aj zamysleniu nad Božím slovom zo života proroka Daniela. O pestrost každodenného programu a vyplnenie voľného času sa opäť starali naši osvedčení animátori – študenti Evanjelického gymnázia v Banskej Bystrici a zodpovední vedúci – bratia farári Daniel Duraj a Peter Kevický. Nielen Božím slovom je človek sýty, ale potrebuje aj telesný pokrm a o to sa postarala sestra kapláňka Marcela Durajová so svojim pomocníkom Nikom Čérym. Krásu okolitej prírody sme spoznávali na rôznych výletoch

a absolvovali sme aj túru na neďaleké Donovaly. Svoju šikovnosť, zručnosť či múdrosť sme si zdokonaľovali formou rôznych akčných a logických hier. Deti si svoje sily zmerali pri športovej olympiáde, ako aj pri hľadaní pokladu. V tábore nám bolo skvelo, preto nám čas v ňom ubehol veľmi rýchlo, ale priateľstvá a zážitky z neho sú stále živé v našej pamäti. Už teraz sa tešíme, že si to o rok zopakujeme.

Pre milovníkov prírody a nadšen-

cov turistiky sme zorganizovali autobusový zájazd do Vysokých Tatier, aby sme si otestovali kondíciu. Tentoraz na nás čakala Chata pod Soliskom a tí, ktorí vládali, sa popasovali aj s výstupom na Predné Solisko. V lone nádhernej Božej prírody sme jasne pociťili dotyk Toho, ktorý to všetko stvoril – Hospodina.

Tí, ktorí toho ešte nemali dost, v prvý augustový deň nasadli do áut, aby si spoločne s bratom seniorom Zvolenského seniorátu Jozefom Pa-

cekom dali ešte viac do tela. Opäť sme sa vydali do Vysokých Tatier, tentoraz to bol Kôprovský štít. Hoci nás bolo o niečo menej, dojmy boli znova úžasné a už cestou späť padali návrhy, kam by sme sa mohli vybrať nabudúce.

Ďalšie krásy Slovenska sme teda spoznávali v auguste v Gemi, kde nás čakalo niekoľko skvostov – Ochťinská aragonitová jaskyňa, ktorá je zaujímavá tým, že je úplne iná ako tradičné kvapľové jaskyne, ako aj tým, že takéto jaskyne sú len tri na celom svete, potom tri nádherné evanjelické gotické kostolíky v Štítniku, Ochťinej a Koceľovciach a napokon historické mestečko Revúca, kde sme si pozreli miestne pamiatky.

Domov sme sa vrátili síce unavení, ale plní krásnych dojmov. Ďakujeme Pánu Bohu za ochranu počas uplynulých letných dní, ako aj všetkým, ktorí sa k nám pridali. Tešíme sa na ďalší spoločný výlet, na ktorý aj vás srdečne pozývame.

Peter Kevický

Vzácné výročia svadiieb

Nie každému sa pošťastí, že sa vo svojom živote dočká takých šťastných a požehnaných chvíľ, akými sú okrúhle výročia sobáša, ktoré možno rátať na desiatky rokov. Sme veľmi šťastní a zároveň aj hrdí, že v tomto roku si významné jubileum – diamantovú svadbu, teda 60 rokov spoločne prežitých v láske – pripomínajú dva manželské páry.

Manželia Ján a Anna Kapustíkovci z Hriadok si svoj veľký deň pripomenuli v apríli a manželia Juraj a Mária Polóniovci z Ponickej cesty toto krásne jubileum oslávili v júni. Pri

tejto príležitosti sme oba manželské páry navštívili v ich domácnostiach a spoločne sme strávili príjemné chvíle. Jubilujúci manželia si zasp-

mínali na svoj svadobný deň, prežitý roky, ako aj na radostné, no i smutnejšie udalosti z ich života.

V mene vedenia obce Poniky

obom manželským párom želáme hlavne pevné zdravie, spokojnosť, rodinnú pohodu a ešte veľa spoločne prežitých rokov v kruhu svojich blízkych. Zároveň im ďakujeme za všetko, čo urobili nielen pre najbližších, ale aj v prospech našej obce. Prežiť bok po boku a ruka v ruke 60 rokov nie je vôbec samozrejmosť, je to veľká vzácnosť, a preto sa s úctou skláňame nad ich vzájomnou láskou, porozumením a schopnosťou kráčať životom v časoch dobrých i zlých. Ešte raz všetko najlepšie!

Jana Turčanová

Nočná obloha ponúkla nevšedný zážitok

Siedmeho septembra sa Slnko, Zem a Mesiac dostali do jednej priamky a vďaka tomu sme približne o 19.30 h mohli sledovať na nočnej oblohe úplné zatmenie mesiaca.

Vesmírne divadlo, kedy zemský tieň dopadol na mesiac, bolo možné vidieť tesne nad východným obzorom, hneď po východe mesiaca. Vďaka atmosférickému javu, ktorý rozptyľuje svetlo rovnako ako pri západe slnka, mal mesiac počas zatmenia oranžový až červenkastý odtieň.

Vladimir Poliak
Foto autor

OBEC PONIKY Vás pozýva na

MEMORIÁL ONDREJA HOLCA

X. ročník v cezpoľnom behu

18.10.2025

Miesto: Futbalové ihrisko ŠK OPL Poniky

Registrácia, propozície: www.misosport.sk

8:30 Prezentácia, registrácia
09:45 Detské behy
10:45 Hlavný beh a Hobby beh

Štartovné: Hlavný beh 10 €
Hobby beh 5 €
Detské behy zadarmo

Z každého štartovného bude suma 1€ odvedená na konto občianskeho združenia Svetielko nádeje

Partneri a sponzori podujatia:

LARA BAGS

PRES AGREEN

BAŇSKOBYSTRICKÝ SAMOSPRÁVNÝ KRAJ

OZ Ponikvie deti

OZ Poničan

Urpiner

FARADY

„Upozornenie – registráciou účasti potvrdzujete, že dáva súhlas na spracovanie poskytnutých údajov pre evidenciu na športovom podujatí podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a rady EÚ 2019/679. Súhlas sa udeľuje organizátorom podujatia a spoločnosti zabezpečujúcej časomeru a spracovanie výsledkov.“

Vyberáme z obcej kroniky

... Smutná bola senokosba v júli 1957 na ponických lúkach. Súdruh Študlík, vedúci brigádneho strediska STS na Ponickéj Hute, vybral sa na traktore aj s viacerými občanmi družstevníkmi na horské lúky odnieť naftu pre traktor, ktorý na lúkach zväzal seno do „štálov“. Keď išli hore kopcovitými lúkami, naraz traktor dostal šmyk a začal sa kĺzať po šmykľavej tráve. Všetkým sa podarilo z traktora zoskočiť, ešte aj šoférovi, iba s. Študlíkovi ako ťažšiemu sa asi zaplietli nohy a dostal sa pod kolesá traktora, ktorý ho usmrtil. Doniesli ho rýchle k lekárovi do Ponik na vlečke, ale ten mohol konštatovať iba smrť. Zanechal za sebou 4 nezaopatrené deti a manželku.

... V roku 1958 sa objavili v letnom období na našich salašoch v ponickom chotári vlci. Je to dosť nezvyklé a skoro neuveriteľné, lebo o vlkoch už veľmi dávno u nás nebolo nič počuť. Títo roztrhali jednu ovcu na družstevnom salaši a 4 ovce na súkromnom salaši. Kto vie či to snáď neboli medvede, lebo o nich sa hovorilo, že sa tu občas zatúlajú. Bačovia však tvrdili, že stopy neboli medvedie.

... 23. novembra 1958 odhalili pamätne tabule padlým partizánom. Poničanom na Lehotke a na budove OSŠ v Ponikách, ako aj pomník padlým rumunským vojakom v Ponikách.

... Počasie v roku 1958 nebolo veľmi priaznivé pre roľníkov a družstevníkov. V máji a júni a júli veľa pršalo, takže sa práce na poli mohli spraviť iba úchytom... V druhej polovici augusta začalo byť pekne, ale prešlo to do katastrofálnej suchoty, ktorá trvala vyše dvoch mesiacov. Aj neskôr v novembri málo pršalo a veľmi skoro prišli mrazy. Pôda bola tak tvrdá, že sa nedalo orať. Suchota však čiastočne pomohla nášmu JRD, lebo aj pri slabej pracovnej morálke zvládlo včas všetky jesenné práce, čo by pri mokrom počasí sa iste nebolo podarilo.

... Dňa 22. novembra 1959 ráno okolo šiestej hodiny ráno zabil sa na traktore Ján Kolenička, č. d. 162, traktorista STS, a to za Bukovinkou na ceste do Dúbravice. Menovaný, asi 23 ročný mladík, v sobotu poobede bez dovolenia vedenia STS vozil drevo Jurajovi Mrázovi, č. d. 136. Večer bol na zábave ČSM v Ponikách, kde si samozrejme aj vypil a ráno po tretej hodine s dvomi mládenkami – Jánom Diškom a Jurajom Ondrejkom – v podnapilom stave vybral sa na traktore na svadbu do Dúbravice. Samozrejme, že pálenkou podgurážená myseľ mu dodala väčšiu odvahu a preto išiel aj väčšou rýchlosťou. A to sa mu stalo osudným, lebo na zákrute sa traktorom prevrátil a zabil. Jurajovi Diškovi sa ešte podarilo zoskočiť, takže sa mu nič nestalo. Je smutné, že mladí ľudia nevedia odolat pálenke a potom alkohol toľko mladých životov kosí.

... Už dlhší čas ľudia spomínali, že v okolí našej obce v našich lesoch sa vyskytujú medvede. Rozprávalo sa po dedine, že ženy cestou na lúky videli medveďa. Ba povrávalo sa, že medvede šarapatia aj na našich salašoch. Nikto však tomu nechcel veriť. Ale predsa to bola pravda, lebo Jano Hrčka 144 v jeseni roku 1960 chytil vo Farskej hore malé medveďa, ktoré odniesol do Banskej Bystrice, odkiaľ ho poslali do zologickej záhrady v Bojniciach.

Darina Štecová

Tradičné recepty

Orechové pyšteký

Z 5 bielkov s 5 polievkovými lyžicami práškového cukru ušľaháme tvrdý sneh. Pridáme 150 g hrubo mletých orechov. Z oblátky vykrojíme kolieska, na ktoré dávame kôpky orechovej hmoty. Sušíme v rúre pri miernej teplote.

Slané obdĺžniky

Prípravíme si cesto (kvások z 10 g droždia a trochu vlažného mlieka), 3 polievkové lyžice kyslej smotany, tri hrste strúhaného syra, 280 g múky, 100 g masla, soľ. Cesto necháme dve hodiny odpočívať, potom ho vyvalkáme na hrúbku pol centimetra, pokrájame na obdĺžniky, potrieme vajcom a posypeme syrom. Pečieme pri 180 °C do ružova.

Jubileum Ponických kiarov

Tohtoročná cyklistická časovka do vrchu Ponickými kiami bola potvrdením rýchlosti plynutia času. Je to neuveriteľné, ale máme za sebou už 10. ročník podujatia, nevel'kého účastou, ale ako pravidelní účastníci tvrdia – radi sa na „kiare“ vraciame pre príjemnú a rodinnú atmosféru.

Podstatnou zmenou jubilejného ročníka bolo predĺženie trasy o 1200 metrov dlhý rovinatý úsek, cieľ teda nebol na vrchole stúpania zo Šalkovej, ale medzi Budislavou a Gregorom.

Absolútne najlepši čas na novej trati dosiahol Maroš Mihalíček v kategórii najmladších mužov, zahabiť sa nedal ani jeho otec Marian, vyhral kategóriu najstarších mužov a zopakoval si vlnajšie prvenstvo. Medzi ženami bola najrýchlejšia Carla Reištetterová, mimochodom vyhrala aj v prvom ročníku a zaujímavosťou je, že na aktuálnej dlhšej trati dosiahla o jednu minútu lepší čas ako na pôvodnej kratšej trati! Dominantnú pozíciu najrýchlejšieho muža v strednom veku potvrdil Matej Mydla celkovo tretím prvenstvom v rade a štvrtým celkove. Bilanciu piatich neprerušovaných výhier mu v roku 2022 „pokazil“ slovenský reprezentant a držiteľ traťového rekordu Marek Čanecký.

V jubilejnom ročníku sa z úspechu a pódia tešili viaceré „rodinné cyklistické klany“. Okrem už spomenutých Mihalíčkovcov aj otec a syn Babicovci a manželka Meiszlingerovci. Ako gentleman sa Ivan Meiszlinger prejavil pri vyhodnotení najstaršieho účastníka

▲ Stupeň víťazov v kategórii muži 19 – 35 Maroš Mihalíček, Samuel Oros, Patrik Lúčanský.

pretekov, keď dres posunul druhému najstaršiemu so slovami, že tých ponických dresov má už plnú skriňu, nech sa teda potešia mladši.

Dres pre najvzdialenejšieho účast-

níka putuje s Tomášom Misařom do Žatca v Českej republike a najrýchlejšími Poničanmi sa stali Sára Matušková a Peter Babčan.

Ján Matula

▲ Najrýchlejší Poničania Peter Babčan a Sára Matušková so starostkou Ponik, Janou Ondrejkovou.

▲ Radosť na stupni víťazov, vľavo Dominika Kmeťová, vpravo Carla Reištetterová.

Výsledky:

Juniorky: 1. Mariola Mikušová 26:04,6, **ženy 19 – 44:** 1. Carla Reištetterová 14:54,2, 2. Dominika Kmeťová 15:22,6, 3. Marcela Medvedová 16:02,6, **ženy nad 45:** 1. Eva Fartelová 17:22,6, 2. Tatiana Vančová 18:44,5, **junióri:** 1. Branko Babic 12:34,3, 2. Peter Josza 14:24,0, **muži 19 – 35:** 1. Maroš Mihalíček 11:23,6, 2. Samuel Oros 12:00,8, 3. Patrik Lúčanský 12:55,4, **muži 36 – 49 rokov:** 1. Matej Mydla 11:44,7, 2. Jozef Korytko 12:24,4, 3. Michal Korim 12:36,5, **muži nad 50:** 1. Marian Mihalíček 13:16,6, 2. Tibor Rozkoš 14:10,4, 3. Ján Babic 14:31,7 **elektrobicykle ženy:** 1. Elena Babčanová 10:57,7, 2. Lucia Vizváryová 12:01,2, 3. Tatiana Meiszlingerová 12:31,1, **elektrobicykle muži:** 1. Jozef Medved 9:53,1, 2. Ján Matula 10:14,2, 3. Ivan Meiszlinger 10:15,0.

▲ Matej Mydla.

ŠK OPL Poniky

Od novej sezóny 2025/26 sme si dali za cieľ posunúť futbal v Ponikách zase o krok ďalej.

Zobrali sme do prenájmu nevyužívané ihrisko v Dúbravici s cieľom šetriť ihrisko v Ponikách (bolo by super, keby ho nešetrili len futbalisti). Obnovili sme totiž kategóriu dorastu U19 a oproti minulosti pribudla aj kategória U9, ktorá sa krásne rozrastá a už teraz sme museli v rámci tejto kategórie odčleniť najmenších a pridať ďalšieho trénera. V podstate urobiť kategóriu škôlkarov U6, s ktorou nám ako tréneri pomáhajú ponickí odchovanci a momentálne hráči dorastu Adam Brozman a Daniel Hlinka.

Aktuálne v Ponikách, okrem mužov, fungujú kategórie: U19 – tréner Erik Ivanič, U13 – tréner Andrej Po-

liak, U11 – tréner Miro Hřčka a U9 – tréner Walter Poliak. Do budúcnosti, presnejšie do

dvoch rokoch by sme z odchovancov klubu radi vytvorili aj poslednú možnú, zatiaľ chýbajúcu kategóriu U15.

Všetky kategórie začali s tréningom už počas prázdnin od 1. augusta a vo všetkých kategóriách už odohrali niekoľko zápasov.

Stále hľadáme nových hráčov, aby sme ich v jednotlivých kategóriách mali dostatok.

Zatiaľ sa ešte trápime s počtom hráčov v U13 a U19, ale vieme si pomôcť mladšími hráčmi, a preto aj výsledky v týchto kategóriách nebudú asi najlepšie, ale chce to len trpezlivosť, pretože v každej kategórii máme niekoľko výborných futbalistov.

Walter Poliak

▲ Kategória U9 a U11 na domácom futbalovom turnaji.